

กัณฑ์ที่๕๒ 1 ภัตตานุโมทนาภา

วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๙๗

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมา สมฺพุทฺธสฺส (๓ ทน)

อปฺปมาโท อมตํ ปทํ ปมาโท มจฺจุโน ปทํ

อปฺปมตฺตา น มียนฺตฺติเย ปมตฺตา ยถา มตา

เอวํ วิเสสโต ฌตฺวา อปฺปมาทมฺหิ ปญฺชิตฺตาติ ฯ

ณ บัดนี้ อาตมภาพจักได้แสดงธรรมิกถา เป็นภัตตานุโมทนาภา เฉลิมเพิ่มเติมศรัทธาของเจ้าภาพ ซึ่งเป็นผู้มีศรัทธาพร้อมใจซึ่งกันและกัน มีพระภิกษุ ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดจันทร์ปะขาว และท่านอาจารย์ที่ไปสอนภาวนาอยู่ สนับสนุนกับท่านเจ้าอาวาสอยู่ที่วัดจันทร์ปะขาว และภิกษุอื่นอีก ที่เป็นอยู่วัดเดียวกัน พร้อมด้วยอุบาสกอุบาสิกาเป็นอันมาก มาบริจาคทาน ณ อารามวัดปากน้ำนี้

ถวายเป็นผ้าป่า มีผ้าไตรจีวร เป็นเครื่องหมาย เรียกว่า ผ้าป่า มีกิ่งไม้เอาแขนมาคล้องไว้ และอาราธนาเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จังหวัดธนบุรีนี้ ให้เป็นผู้ชัก มาทอดในวัดปากน้ำ

เจ้าอาวาสนี้ก็เป็นผู้ชักของสงฆ์ในวัดปากน้ำนี้ ถ้าเจ้าอาวาสชักถูกพระสงฆ์ทั้งหมดแล้ว เจ้าอาวาสก็แจกพระภิกษุสามเณร องค์หนึ่งจะขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใด เจ้าอาวาสให้ทั้งสิ้น

วัดปากน้ำนะ ค่าไฟฟ้าเดือนๆ หนึ่งเขาบอกว่า ๒,๐๐๐ กว่าบาทแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าอาวาสก็สนับสนุนทุกเดือนไป พระภิกษุ สามเณรไม่ต้องออก แจกให้ไฟแจกให้ ไตรจีวรขาดตกบกพร่องแจกให้ทั้งนั้น ทอดกับเจ้าอาวาสทุกทั้งวัด

และตั้งแต่บวชมาปฏิญาณขาดในใจ ไตรจีวรไม่มีขาย มีแต่ให้เรื่อยไป ใครจะมาซื้อ เป็นไม่ได้ละ ขอให้ซื้อไม่ได้ แจกพระแจกเณรหมด

ถ้าคิดว่าผ้าเขาทูนหัวแล้วก็ให้เขาประสงค์บุญกุศลในพระ พุทธศาสนา ผู้รับก็มีศรัทธาก็ต้องการ ฝ้านะเป็นวัดอุทธรมดา เมื่อย้อมเข้าแล้วเขาเรียกว่าฝ้าย้อมฝาด

เจ้าของมีจิตสามารถเลื่อมใสในพระพุทธานุภาพ น้อมมาถวายพระสงฆ์ กากที่เจ้าของให้หั้นเป็นกาก

เจ้าของนั้นได้เนื้อไปเสียแล้ว บุญกุศลติดอยู่ ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ใสบริสุทธิ์ ดวงโตเท่าไหนแล้วแต่ศรัทธาของตน

นั่นเจ้าของกลั่นเอาเนื้อเสียแล้ว เอาเปลือกให้แก่ภิกษุ

ถ้าภิกษุโง่ ไม่ฉลาดทันเจ้าของ ก็ไปเก็บเอาใส่ตู้ห้องไว้ แมลงสาบหนูกัดเสียหายไป

ถ้าไม่ฉลาดพอ ถ้าฉลาดพอ เมื่อเจ้าของเขาสะละเช่นนั้นแล้ว เมื่อเก็บก็เอาไว้แจกพระภิกษุสามเณร
อัดเอาบุญเสียเหมือนกัน กากนั้นให้ไป ถวายไป แต่บุญเอาเสียอีกชั้นหนึ่ง นี่เรียกว่าฉลาด

ได้สองชั้นสามชั้น นั้นแน่ ต้องการเอาไว้ ผ้านุ่งพอหม่อมสมควรเท่านั้นแหละ ถ้าผู้ฉลาดรับแล้วก็
เท่าไรให้หมด

ท่านผู้นี้ปรากฏว่าจะเป็นอายุพระศาสนาสืบต่อไป

ถ้าสมภารประพตฺได้ดังนี้ อยู่วัดไหน วัดนั้นก็เจริญละ ภิกษุสามเณรอุ้นหนาผาคั่ง

เหมือนกับพ่อกับแม่ มีอะไรแจกให้ทั้งนั้น วัดปากน้ำอย่างนั้น ผู้ที่ปกครองเป็นเจ้าของอาสาอยู่นะ ได้อะไร
มากก็ตามเถิด

คิดว่าพระภิกษุ สามเณร ที่มาอยู่ด้วยเหมือนกับลูกกับเต้า ไม่หวังไม่เสียตายกัน ติดขัดอะไรมา แจก
ให้ทั้งนั้น ไม่ขัด

เมื่อเป็นเช่นนี้ ภิกษุสามเณรก็เป็นสุขสบาย อุ้นหนาผาคั่ง เหมือนอยู่กับแม่พ่อลูกเขา เขารักเหมือน
แก้วตา

ถ้าแต่ว่าเขารู้ว่าภิกษุผู้ปกครองเอาใจใส่เหมือนเช่นนั้น ละก็ เขาก็เคารพนับถือ เขาก็เห็นว่าลูกเขาอยู่
อุ้นหนาผาคั่งเช่นนั้นดีแล้ว เขายังเลื่อมใสศรัทธา เขาไม่ตระหนี่ถี่เหนียวอะไรหรอก

เขากลับอยู่อย่างเดียวเท่านั้นแหละในพระพุทธศาสนา เมื่อทำแล้วเก็บเอาไปไกลเสียทางอื่นเท่านั้น
แหละ

เขากลับนึก เขาจึงไม่ไว้ใจสมภารหนุ่มๆ

แต่ว่าวัดปากน้ำนะสมภารแก่แล้ว อายุ ๗๑ แล้วนะ แต่จะไม่ไขว่ขว้างก้าม อายุ ๗๑ นี้

ตั้งแต่บวชพรรษา ๒ แน่ะ ทอดธุระมานะ ทอดธุระมาตั้งแต่พรรษา ๒ ต้องการบุญกุศลเท่านั้นแหละ
อยู่ที่ไหนก็ให้ทาน บริจาคทานไป

ไม่ทำอะไร ก็สอนหนังสือหนังสือไป สงเคราะห์หิอนุเคราะห์หิกุลบุตรไปอย่างนี้แหละ มาอยู่วัดปากน้ำนี้
ไม่ใช่พอดีพอร้าย

พอมมาอยู่วัดปากน้ำเท่านั้นแหละ เขาไม่ยอมกันทั้งบ้านทั้งเมือง พระในวัดก็ไม่ยอมกันทั้งนั้น

ผู้มาอยู่ ผู้เทศน์นี้แหละ พุทธิโยชัย ที่ฟังของตัวไม่รู้จัก จะไปกีดกันผู้เป็นที่ฟังของตัวให้ไปเสียแล้ว จะ
ไปฟังอะไร

นี่เราจะทำอย่างไร

นี่ข้าไม่สู้

แล้วข้าก็ไม่หนี

ทำดีอันหนึ่งอันใด มีเท่าไรทำจนสุดความสามารถของตัวเอง

จะรุกรานสักเท่าไรก็ไม่สู้ แต่ไม่หนี ทำอะไรทำจนสุดความสามารถของตัวเอง จนกระทั่งถึงบัดนี้ ท่านทั้งหลายเห็นแล้วว่านี่แน่ ผู้ไม่สู้ ไม่หนีเป็นอย่างนี้แหละ

เป็นประโยชน์ ไม่ใช่แต่มนุษย์ในประเทศเท่านั้น ฝรั่งเศสค่ายังเข้ามาเป็นที่พึ่ง มาพึ่งพาอาศัย มาเล่าเรียนศึกษา แล้วเอาไปประกาศ เวลานี้กำลังไปประกาศอยู่ที่ลอนดอน ที่เรียกว่าประเทศอังกฤษนะ เวลานี้กำลังไปประกาศอยู่ นี่มานำเอาธรรมวัดปากน้ำไปประกาศ

เหมือนอาจารย์ที่ไปสอนอยู่วัดจันทร์ปะขาวนั้นแหละ ไปประกาศธรรมอย่างนั้นแหละ เวลานี้ไปประกาศอยู่ประเทศอังกฤษโน้น ต่อแต่นี้ไม่ช้าเท่าใด จะส่งไปญี่ปุ่นอีกองค์หนึ่ง มีวิชาแบบเดียวกัน จะส่งไปญี่ปุ่นอีกองค์หนึ่ง ให้ประกาศพุทธศาสนาแบบเดียวกัน

ในประเทศไทยนี้มากองค์ บ้านของใครจะประกาศอย่างไร ให้ประกาศออกไป อย่างนี้เสีย อุตสาห์เอาใจใส่พระพุทธศาสนา

เมื่ออยู่วัดไหนจะได้รุ่งโรจน์โชตินาการ พวกชาวบ้านร้านตลาดทั้งหลาย อุบาสก อุบาสิกา จะได้รู้จักพุทธศาสนาจริง

วันนี้จะแสดงพระพุทธศาสนาจริงๆ ให้ฟังเสียก่อน เพราะว่าเราเป็นคนครองเรือน เป็นอุบาสกก็ดี เป็นอุบาสิกาก็ดี มีกิจการมากด้วยสวนด้วยนา ด้วยสวนบ้าง ด้วยนาบ้าง ด้วยค้าขายบ้าง ให้รู้ถึงความจริงของพุทธศาสนานะ คือ อะไร ?

พระองค์ทรงรับสั่งด้วยพระองค์เองว่า

อุกาส โย ปน ภิกขุ ฌมมานุชฌมปฏิบัติปณฺโน วิหฺรติ
สามิจิปฏิบัติปณฺโน อนุชฌมจารี โล ตถาคตฺ สกฺกโรติ
ครุโรติ มาเนติ ปุเชติ ปรมาย ปุชชาย ปฏิปตฺติ ปุชชาย
นี่พระองค์ทรงรับสั่งด้วยโอษฐ์ของพระองค์เอง

อุกาส โย ปน ภิกขุ

ขอโอกาส ภิกษุรูปใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมอยู่
ปฏิบัติชอบยิ่ง

ประพฤติตามธรรมเป็นปกติ

อันว่าภิกษุรูปนั้น ชื่อว่าสักการะ ได้ชื่อว่า เคารพ ได้ชื่อนานับถือ ได้ชื่อนานูชา ซึ่งเราผู้ตถาคต ด้วยปฏิบัติบูชาเป็นอย่างยิ่ง

ความจริงท่านวางตำราไว้อย่างนี้ เรียกว่า มีมาในโอวาทปาฏิโมกข์ ย่นสกลพุทธศาสนาวางเป็นตำราไว้

ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมนั้นเป็นไฉน?

เมื่อเป็นฆราวาสเขาเรียกว่า ฆราวาสธรรม ปฏิบัติธรรมของตนให้แน่น อนนอย่าให้คลายเคลื่อนเรียกว่า ธรรมานุธรรมปฏิบัติ

เริ่มต้นทีเดียว ต้องปฏิบัติอยู่ในกุศลกรรมบถ ๑๐ ประการ ทอดทิ้งอกุศลกรรมบถทั้ง ๑๐ ประการเสีย ละอกุศลกรรมบถทั้ง ๑๐ ประการเสีย

ประกอบกุศลกรรมบถทั้ง ๑๐ ประการ

ให้เกิดมีกายบริสุทธิ์ ๓

เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์

เว้นขาดจากการลักทรัพย์สมบัติของผู้อื่น

เว้นขาดจากการประพฤตินิดในกามทั้งหลาย ๓ ละ

เว้นจากการฉ้อโกง เว้นจากการพูดปด ไม่จริง หลอกลวงต่างๆ

เว้นจากการกล่าวคำส่อเสียด ให้เขาแตกร้างจากกัน ให้สมัคสมานอยู่ ให้มีกับตน

เว้นจากการกล่าวคำหยาบช้าทารุณ คำชาติ คำตระกูล

เว้นจากการกล่าวคำเหลวไหลปราศจากประโยชน์ หาหลักฐานไม่ได้ ไม่มีเหตุผล กล่าวเลอะเทอะๆ

อย่างนี้ นี้เรียกว่า วชิกรรมบริสุทธิ์

แล้วเว้นจากการโลภอยากได้ของเขา

เว้นจากโกรธประทุษร้ายเขา

เว้นจากเห็นผิดจากคลองธรรม ได้ชื่อว่า ใจบริสุทธิ์

กายบริสุทธิ์ ๓ วาจาบริสุทธิ์ ๔ ใจบริสุทธิ์ ๓

รวมเป็นบริสุทธิ์ ๑๐ คือ กาย ๓ วาจา ๔ ใจ ๓ รวมเข้าเป็น ๑๐ นี้ เรียกว่า กุศลกรรมบถ ๑๐ ประการ ตัวเองบริสุทธิ์ ดังนี้แล้ว ตั้งใจให้แน่นแน่ว เรียกว่า ธรรมานุธรรมปฏิบัติ

ชวนบุคคลผู้อื่นให้บริสุทธิ์เหมือนกับตนเอง บริสุทธิ์ ๑๐ อย่างชักชวนบุคคลผู้อื่นให้บริสุทธิ์ ๑๐ อย่าง เหมือนกันบ้าง ชักชวนบุคคลผู้อื่นอีก ๑๐ เป็น ๒๐ ละ

ยินดีพวกบริสุทธิ์ กาย วาจา ใจ เช่นนั้น อีก ๑๐ นั้นแหละเป็น ๓๐

สรรเสริญพวกบริสุทธิ์ด้วยกาย วาจา ใจ เช่นนั้น เป็น ๔๐ นี้เขาเรียกว่า กุศลกรรมบถวิภาค แยก ออกจาก ๑๐ ไปเป็น ๒๐ ๓๐ ๔๐ ให้แน่นอนอย่าให้คลายเคลื่อนเสีย นี้เขาเรียกว่า ฆราวาสธรรม

ธรรมของฆราวาสให้แน่นอนอย่างนี้ละ หญิงก็เป็นหญิงที่ดี ชายก็เป็นชายที่ดี ถ้าปกครองเรือนละก็เป็นตัวอย่างได้ที่เดียว

ลูกเกิดมาข้างหลัง พ่อแม่ประพฤติดังนี้ เป็นตัวอย่างอันดีของลูกหญิงลูกชาย ได้ชื่อว่าให้สมบัติ แก่ ลูกจริงๆ ประพฤติตัวให้เป็นตัวอย่าง แก่ลูกหญิงลูกชายจริงๆ

ถ้าประพฤติเลวตรงกันข้าม ทั้ง ๒๐ ๓๐ นี้ละก็ เป็นตัวอย่างเสียหายของลูกหญิงลูกชาย ถ้าลูกหญิง ลูกชายเห็นแม่พ่อประพฤติชั่วช้านั้นแล้ว ก็เอาอย่างพ่อแม่ ก็กลายเป็นคนเสียตามกันไป

ถ้าว่าประพฤติเช่นนี้ ตระกูลนั้นจะเหลวไหลตามกัน เพราะต้นตระกูลไม่เป็นหลัก พ่อแม่ไม่เป็นหลัก พ่อแม่ต้องประพฤติเป็นหลักเข้าไว้ นี้เรียกว่ามนุษยธรรม ธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์

ถ้าว่า ๑๐ อย่างนี้ไม่บริสุทธิ์ละก็ จะเป็นมนุษย์กับเขาไม่ได้ ต่อไปในภายหน้าเป็นมนุษย์ไม่ได้ ต้องเป็นเปรตบ้าง อสุรกายบ้าง สัตว์เดรัจฉานบ้าง สัตว์นรกบ้าง ต้องเป็นลงไปอย่างนั้น

ถ้าว่าบริสุทธิ์ กาย วาจา ใจ ไม่มีร่องรอยเสียเลยละก็ เป็นมนุษย์ได้แท้ๆ ไม่ต้องไปสงสัยละ แดกกาย จากมนุษย์ ก็ไปเป็นมนุษย์อีกต่อไป เขาเรียกว่า ธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์

เมื่อประพฤติถูกส่วนของธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์แล้ว อายตนะมนุษย์ก็ตั้งดูด ตั้งดูดอย่างไรละ เขาก็เคยกันแล้วเรียกว่าอายตนะตั้งดูด

เราอนเฉยๆ อยู่ในมุ้งในม่านนั้นแหละ พอประกอบธาตุธรรมถูกส่วน ตั้งดูดมนุษย์เข้ามาในท้องได้นั้นแหละตั้งดูดจริงๆ อย่างนี้

ที่จะไปเข้าท้องมนุษย์นั้น ต้องบริสุทธิ์ กาย วาจา ใจ จึงเข้าไปได้ ถ้าไม่บริสุทธิ์ด้วยกาย วาจา ใจ อายตนะไม่ยอมตั้งดูด ดูดแล้วก็เลยไปเสีย ถ้าบริสุทธิ์ไม่ได้ก็ไปไม่ได้ เหมือนอะไร

เหมือนแม่เหล็กกับลูกเหล็กที่มันตั้งดูดกัน

ถ้าลูกเหล็กมันโตกว่าละ ตั้งดูดไม่ได้ เข้าไม่ได้ เหล็กมันเล็กกว่าก็ตั้งดูดได้ละซิ มันถูกส่วนเข้า มันก็ตั้งดูดได้ มันโตกว่าหรือหนักกว่า ก็ไม่ถูกส่วน

เหตุนี้เมื่อบริสุทธิ์ กาย วาจา ใจ แล้ว ก็ถูกส่วน ส่วนของอายตนะของ มนุษย์ทีเดียว อายตนะของมนุษย์ตั้งดูดกายก็เกิดมาเป็นมนุษย์

ถ้าว่าต่ำกว่ามนุษย์ลงไป ไม่บริสุทธิ์ดังกล่าวแล้ว

อายตนะเปรตตั้งดูด

อายตนะอสุรกายตั้งดูด

อายตนะสัตว์เดรัจฉานตั้งดูด

เขาโจษกันออกสันโลกไป มนุษย์ไปเกิดในท้องหมา มนุษย์แท้ๆ ออกมาเป็นมนุษย์ ตัวเท่าๆ ลูกมะนาวได้ ตัวก็สัก ๗ นิ้วฟุต ตัวขนาดนั้น วัดตัวโดยรอบก็ประมาณราวๆ ไม่กี่นิ้วนิก เป็นมนุษย์จริงๆ ออกมาหายใจได้ ๒๐ นาทีแล้วก็ตายไป

นี่เห็นแล้วว่า อ้อ ใจทำผิดไปเกิดเป็นมนุษย์ มันไม่เกิดในมนุษย์ ไปเกิดในสุนัขเสียได้ ว่า ใจสุนัขต่างหาก มนุษย์ต่างหาก

มนุษย์แท้ๆ ไปเกิดเป็นสุนัขได้ นี่ให้เป็นตัวอย่างเทียว อ้อ ใ้มันไปเกิดในมนุษย์ไม่ได้ เพราะทำผิดจากมนุษย์ ก็ไม่เกิดเป็นมนุษย์

เหตุนี้ขั้นต้นเทียว เราเป็นมนุษย์นะ อยู่ได้ครอบครองบ้านเรือนมีสามีภรรยา มีบุตรธิดารวมกันอยู่ เช่นนี้ละ ต้องรู้จักหลักอันนี้ละ ธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์ให้บริสุทธิ์เทียวนะ

ธมมานุชฌมปฏิบัติ ประพฤติธรรมสมควรแก่ธรรมอยู่

สามีจิปฏิบัติปฏิบัติชอบยิ่งๆขึ้นไป

สามีนั้นเขาแปลว่า เจ้านะ สามีโก แยกแปลว่า เจ้า

เจ้านะคืออะไร?

ก็คือเจ้าของเมียนะซี จะทำอะไรตามชอบใจของมัน เมียมันก็ต่ำกว่ามัน สามีมันก็เป็นเจ้าบ้าน เป็นเจ้าบ้านนั่นแหละเรียกว่า สามีโก แปลว่าเจ้า เจ้านั้นมันจะฆ่าก็ได้ มันจะทำอะไรก็ได้ ทำมันไม่ได้สักอย่างหนึ่ง แพ้มันทุกอย่าง นั่นแหละเขาเรียกว่าเจ้า

เจ้าในความบริสุทธิ์ สามีจิปฏิบัติปฏิบัติเป็นเจ้าในความบริสุทธิ์ จะมาแก้ไขทำอย่างไรอย่างหนึ่ง ตัดหัวคว่ำแห่งเสีย ไม่ได้ ข้าไม่ยอมเด็ดขาดทีเดียว รักษาความบริสุทธิ์นั้นเสมอๆ ไป ประพฤติบริสุทธิ์ อยู่ในศีล ๒๐ อย่าง ๓๐ อย่าง ดังกล่าวแล้วนั้น เป็นเจ้าทีเดียว ประพฤติอย่างนี้เรียกว่า สามีจิ-ปฏิบัติ

อนุชฌมจारी ประพฤติตามธรรม ตามจริงของธรรม อนุชฌมจारी ประพฤติตามธรรม บริสุทธิ์จริงด้วยกาย บริสุทธิ์จริงด้วยวาจา บริสุทธิ์จริงด้วยใจ รักษาใจความจริงไม่ให้คลาดเคลื่อนไปจากความจริงไป นี้เรียกว่าอนุชฌมจारी ประพฤติตามธรรมจริงอย่างนั้นเป็นปกติ นี่หนึ่งละ

การครองเรือนต้อง ๑๐ อย่างนี้ ไม่ให้คลาดเคลื่อนนะ ต้องให้เข้าใจเสียทั้ง ๑๐ ข้อ

ไม่ฆ่าสัตว์นะ เหตุผลเป็นอย่างไรที่ไม่ฆ่าสัตว์ เอาอะไรละที่จะรับประทานเข้าไป เออ..ไม่ฆ่าสัตว์นะ สัตว์ที่ฆ่าตายๆ มีถมไป แล้วก็หาที่เขาฆ่าตาย สดไม่มี หาแห่งไปก่อน หาสดได้ที่ตายก็เอาอย่างนี้ซี ฉลาดอย่างนี้ซี เสียทรัพย์ แล้วไม่ให้เสียศีล

ถ้าว่าไปซื้อเอาเป็นๆ มาบริโภค เอาไปฆ่าเองแล้วก็ เสียทรัพย์ด้วย เสียศีลด้วย

มันโง่งอย่างนี้จึงเอาตัวรอดไม่ได้ ไม่ให้เสียศีล รักษาศีลไว้ให้มัน ทรัพย์เสียไปไม่ว่า

ผู้เทศน์นี้เองจะจับเงินจับทองไม่ได้

ผู้เทศน์ตั้งใจบวชจริงนี้ ไม่ได้เซียวแหละ จับเข้าแล้วเสียศีล

นี่เสียผู้เสียคนทีเดียว เสียพระเสียเณรเซียวแหละ ไม่ได้

ถ้าหากว่าจะไปไหนละก็ เสียค่ารถค่าเรือเสียเท่าไรก็ช่างมัน อย่าไปจับเอง เสียเท่าไรช่างมัน ให้เด็กจับ ให้เด็กไปด้วย

เสียเท่าไรช่างมัน ไม่วาละ อย่าให้เสียศีล เสียทรัพย์ช่างมัน ให้ประพฤติอย่างนี้

เราครองเรือนก็เหมือนกัน เสียทรัพย์เสียไป ศีลอย่าให้เสีย ต้องรักษาไว้ ศีลเป็นสิ่งสร้างทรัพย์ เจ้า

ทรัพย์เสีย

ถ้าว่ามีศีลละก็ ได้ชื่อว่าเป็นคนดี คนบริสุทธิ์ แล้วเป็นเจ้าของทรัพย์ ทรัพย์ดึงดูดในโลกให้มาหา ไม่ต้องเดือดร้อนอะไร

ให้บริสุทธิ์จริงๆ นะ อย่าบริสุทธิ์จอมปลอมไม่ได้นะ

บริสุทธิ์จอมปลอมเป็นอย่างไรละ?

เหมือนอย่างกับพระเป็นพระเป็นเงรอย่างนี้แหละ ต่อหน้าคนแล้ว ก็ไม่รับเชียวแหละ พอลับหลังคนแล้ว เอาเงินมานับ นี่แน่นอนอย่างนี้แหละมันจอมปลอม อย่างนี้แล้วไม่ได้

ต่อหน้ามะพลับลับหลังตะโกอย่างนี้ละ ก็ไม่ได้เชียวนะ โกงอย่างนี้ มันไม่ศักดิ์สิทธิ์

ต้องต่อหน้าลับหลังเหมือนกันหมด จึงจะปรากฏว่าเป็นผู้ที่บริสุทธิ์เป็นผู้ที่ศักดิ์สิทธิ์ อย่างนั้นจึงจะใช้ได้ ให้แน่นอนอย่างนั้นนะ แน่นอนอย่างนั้น

เมื่อรักษาความบริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจ ทั้ง ๓ นี้แล้ว ก็เรียกว่า ธมฺมานุญฺมปฏิบัติปณฺโน ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม อยู่ข้อหนึ่งนะ

เมื่อปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมเช่นนี้แล้ว ก็มีส่วนฆราวาสอยู่ครองเรือน เป็นภิกษุ สามเณรออกจากการครองเรือน เป็นภิกษุสามเณรออกจากการครองเรือนแล้ว ต้องประพฤติอยู่มากกว่า

ฆราวาสออกจากการครองเรือนชั่ววัน ๘ คำ ๑๕ คำ ออกจากการครองเรือน พอมารักษาอุโบสถศีล ออกจากการครองเรือนมาเหมือนกัน เลิกการครองเรือนวันนั้น วันกับคืนหนึ่งเลิกเด็ดขาดทีเดียว

ปฏิญาณตนแล้ว ถืออุโบสถนั้นออกจากการครองเรือนแล้ว

เมื่อออกจากการครองเรือนต้องปฏิบัติศีล ๘ ให้มันอยู่ในศีล ๘ อย่าให้คลาดเคลื่อน อย่าจอมปลอมนะ

จอมปลอมนะฆ่าตัวเองทั้งเป็น ฆ่าตัวเองทั้งเป็น

ทำไมฆ่าตัวเองทั้งเป็นละ จอมปลอมนะฆ่าตัวเองทั้งเป็นซิ

ตัวเองจอมปลอมได้แล้ว ตัวเองนะเสียคนที่เดียว ไว้ใจไม่ได้ ตัวเองไว้ใจตัวเองไม่ได้ ตัวเองนะเสียคนที่เดียว

ใครรู้ว่าเสียคนละ มีใครเห็น ตัวเองละเห็น ตัวเองละรู้ นั้นแน่ตัวเองเห็นตัวเอง รู้ตัวเองก็โกงตัวเองอยู่นั้นแหละ ไม่ไปไหนละ ตัวเองก็ฆ่าตัวเองอยู่นั้นแหละ

ทำไมฆ่าตัวเอง ก็รู้ว่าตัวฆ่าตัวเองอยู่นั้นแหละ ก็ตัวขึ้นประพาศชั่วอยู่นั้นแหละ ก็ถึงโทษตัวเองให้ตกนรก ให้ได้รับความทุกข์ในหน้าที่ที่โทษจึงพึงบังเกิดต่อความบริสุทธิ์นั้นๆ อย่าโกงตัวเอง

ถ้าโกงตัวเองแล้ว ไม่มีใครไว้ใจแน่ ถึงไม่มีใครไว้ใจ ก็เมื่อไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดไว้ใจ ก็เพราะเหตุอะไรละ เพราะตัวของตัวเองนี้ ให้แน่นอนอย่างนี้ ให้แน่นอนอย่างนี้ ในศีล ๘ ก็ต้องบริสุทธิ์จริง ศีลอุโบสถให้

ตรงเป้ง ถึงเวลาอุโบสถก็ไปรับอุโบสถ ให้ตรงต่อองค์ของศีล ๘ นั้น อย่าให้คลาดเคลื่อน นั้นแหละได้ชื่อว่า ธมฺมานุญฺมปฏิบัติปณฺโน

การละออกจากการครองเรือน ประพฤติปฏิบัติให้ตรงซัดอย่างนั้นทีเดียว เมื่อตรงซัดเช่นนั้นแล้ว ก็ทั้ง

ต่อหน้าและลับหลังอย่างนั้นเหมือนกัน ไม่ฉลาดเคลื่อนทีเดียว แน่นนอนในการละการครองเรือน ก็เป็น
ได้ดังนี้แหละ ก็ได้ชื่อว่า ธมฺมานุชฺฌมฺปฏิปนฺโน

สามีจิปฏิปนฺโน ละ ศีล ๘ ยอ้าให้ฉลาดเคลื่อนไม่ให้เหลวทีเดียว ใครจะบังคับบัญชาสักเท่าหนึ่ง
เท่าใด ก็บังคับไม่ได้เด็ดขาด

ศีล ๘ บริสุทธิ์เป้ง ไม่มีใครเป็นใหญ่ ไม่มีใครอยู่เหนืออำนาจได้ เรียกว่า สามีจิปฏิปนฺโน เป็นเจ้าของ
ความบริสุทธิ์ของศีล ๘ ได้แล้ว เป็นเจ้าของความบริสุทธิ์ของศีล ๘ และ

อนุชฺฌมฺจาริ ความจริงของศีล ๘ เป็นอย่างไร ประพฤติตามความจริงของศีล ๘ นั้น ไม่ให้ฉลาด
เคลื่อนไปได้ ดังนี้ชื่อว่า อนุชฺฌมฺจาริ ประพฤติตามความจริงของศีล ๘ นั้นๆ

นี่ผู้ละการครองเรือนของฆราวาสวิสัย เข้ามารักษาศีลในพระพุทธศาสนา คือศีล ๕ และศีล ๘ และ
ศีล ๑๐ เป็นสามเณรรักษาศีล ๑๐ อุบาสกอุบาสิกาก็รักษาศีล ๑๐ ได้ ศีล ๑๐ ก็เต็มเข้าไปอีกข้อหนึ่ง
เว้นจากการหยิบเงินและทอง นับเงินและทองเก็บไว้ในมือของตน เก็บไว้ในตนเอง เว้นขาดทีเดียวใน
ศีล ๑๐ ก็ให้บริสุทธิ์ในศีล ๑๐ ไม่ฉลาดเคลื่อน ให้ตรงต่อศีล ๑๐ ทั้ง ๑๐ สิกขาบท ไม่ได้ฉลาดเคลื่อน
ละ

ปฏิบัติดั่งนั้นนั่นแหละ ได้ชื่อว่า ธมฺมานุชฺฌมฺปฏิปนฺโน ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมอยู่

สามีจิปฏิปนฺโน ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมอยู่ สามีจิปฏิปนฺโน ไม่มีใครจะทำให้ฉลาดเคลื่อนจากศีล
๑๐ ได้ เป็นใหญ่เป็นเจ้าทีเดียว ปกครองศีล ๑๐ ที่เดียว

อนุชฺฌมฺจาริ ประพฤติตามร่องรอยของศีล ๑๐ ไม่ให้ฉลาดเคลื่อนเหมือนกันแบบเดียวกัน นี่เป็นขั้นๆ
ขึ้นไปอย่างนี้

นี่เมื่อได้หลักฐานตามจริงตามวาระพระบาลีเช่นนี้แล้ว ตั้งใจให้แน่แน่ว

ต่อแต่นี้ไปเมื่อไปเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา

ศีลของภิกษุจะเป็น อปริยัตตปาริสฺสทธิศีล ไม่มีที่สุด ศีลของภิกษุ ไม่มีที่สุด

ศีลของภิกษุ ๒๒๗ สิกขาบทมาในพระปาฏิโมกข์

ในวิสุทฺธิมรรค ๓ ล้าน ๑๐๐ กว่าสิกขาบท

มาในพระไตรปิฎก ที่เรียกว่าวินัยปิฎกนี้ ๒๑,๐๐๐ กัณฑ์ เป็นสิกขาบทหลายข้อ

ถ้าจะนับสิกขาบทภิกษุ ศีลไม่มีที่สุด ศีลไม่มีที่สุดทีเดียว เรียกว่า อปริยัตตปาริสฺสทธิศีล ขึ้นสู่พระปาฏิ
โมกข์ชนิดเดียว ๒๒๗ สิกขาบทข้อสำคัญๆ ทั้งนั้น ที่ขอลดหย่อนกว่านั้น ยังอยู่อีกมากมาย ไม่มีที่สุด

เมื่อภิกษุจะรักษาศีลให้บริสุทธิ์ ในศีลไม่มีที่สุดเช่นนั้น จะรักษาอย่างไร? ภิกษุต้องเป็นภิกษุจริงๆ

ภิกษุเขาแปลว่าผู้ศึกษา ตั้งใจศึกษาในศีล

ศีลมุทิติ สิกฺขติ ศึกษาในศีล

จิตตมุทิติ สิกฺขติ ศึกษาในจิต

ปญฺญมุทิติ สิกฺขติ ศึกษาในปัญญา

อธิสฺสยมุทิติ สิกฺขติ ศึกษาในศีล สมาธิ ปัญญา เข้าใจแล้วให้สูงขึ้นไปอีก

อธิศีลมุปี สิกฺขติ ศึกษาในอธิศีล

ศึกษาในอธิจิต

ศึกษาในอธิปัญญา

แล้วก็ค้นคว้าในศีล สมาธิ ปัญญา ให้เข้าใจ แล้วรู้จักหนทางไปของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ไปได้
อย่างไร ไปแนวไหนให้รู้จักชัดแน่นอน ในการศึกษาของตัวอย่างนี้

เมื่อตั้งใจศึกษาอยู่เช่นนี้ละก็ได้ชื่อว่าภิกษุ นั้นเป็นผู้ที่มั่นแล้ว ในศีล สมาธิ ปัญญา ในอธิศีล อธิจิต อธิ
ปัญญา

แล้วก็เอาใจไปจรดอยู่ในอธิศีล อธิจิต อธิปัญญา ต้องรักษาศีลไว้ให้มั่นคง อยู่ในสมาธิให้มั่นคงไว้ อยู่
ในปัญญาให้มั่นคง จึงรวมในทางมรรคผลสืบต่อไปนั้น

ดังนี้ได้ชื่อว่า ธมฺมานุณฺณมฺมปฏิปนฺโน ของภิกษุ ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม จะให้ตรงแนวละ

จากการปฏิบัติของตนนั้น มนุษย์มาฆ่าเสียก็ฆ่าไปเถอะ เป็นไม่ยอมกันเด็ดขาดเขี้ยวเรียกว่า สามิจิปฏิ
ปนฺโน ปฏิบัติเป็นเจ้าในข้อปฏิบัติของตนนั้น

อนุณฺมจारी ประพฤติตามแนวปฏิบัติของตน ไม่ให้คลาดเคลื่อนนั้นได้ชื่อว่าประพฤติดตามธรรมที่ให้อภัยที่
สุดแล้ว ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ตามส่วนนี้ละ นี้เป็นภายนอก

ภายใน เรียกว่าเป็นทางปฏิบัติ อันลึกซึ้ง ศีล ๕ นะ ความบริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจนะ
บริสุทธิ์กายอยู่ที่ไหน

บริสุทธิ์วาจาอยู่ที่ไหน

บริสุทธิ์ใจอยู่ที่ไหน

บริสุทธิ์กายนะ บริสุทธิ์กาย ลมก็หยุด ลมหยุดเสียเรียกว่า บริสุทธิ์กาย ลมหยุดลมนั้นแหละ ปรนปรือ
ใจให้เป็นอยู่ ลมหายใจเข้าออกปรนปรือกายให้เป็นอยู่

ลมหยุดก็ในเวลาใด เวลานั้นเรียกว่า กายบริสุทธิ์แล้ว กายสังขารบริสุทธิ์แล้ว

ความตรึงตรองที่จะหยุด หยุดอีกเหมือนกัน ความตรึงตรองที่จะหยุด หยุดอีกเหมือนกัน พอหยุดเวลาใด
เวลานั้นเรียกว่า วจิตสังขารบริสุทธิ์แล้ว

หยุดเข้านะ อย่าให้เคลื่อนที่นะ ความรู้สึกก็สุขทุกข์อยู่ในตัวนั้นแหละ จะรู้สึกว่ามันหยุดอีกจุดเดียว
กาย วาจา ใจ หยุดจุดเดียวกัน

พอใจหยุดก็ลงไปในขณะที่ใด ขณะนั้นเรียกว่าจิตสังขารระงับแล้ว นั้นเป็นจิตบริสุทธิ์แล้ว

กายบริสุทธิ์ วาจาบริสุทธิ์ ใจบริสุทธิ์ ยังมีดีด้อยอยู่นั้น บริสุทธิ์ของสามัญสัตว์ ไม่ใช่บริสุทธิ์ วิเศษ

บริสุทธิ์วิเศษสว่างไสวยิ่งกว่ากลางวัน เห็นชัด ความหยุดกาย ลมหยุดดี ความตรึงตรองหยุด

ใจหยุดเห็นทีเดียว สว่างแจ่มแจ้ง เห็นดวงเท่านั้นเท่าที่ปรากฏทีเดียว เห็นชัดอย่างนี้ เรียกว่า การ

ปฏิบัติสูงขึ้นไปกว่า ดังกล่าวแล้ว ทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งใจ

เมื่อบริสุทธิ์เช่นนี้แล้ว มีอีกขั้นหนึ่ง เลื่อนขึ้นกว่านี้ นี้ขั้นสามัญบริสุทธิ์ขึ้นไปอีก ขั้นหนึ่ง

พอใจหยุดแล้วเป็นดวงใสเท่าดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ ผุดขึ้นที่หยุดนั้น นั้นแหละ

พอเห็นดวงนั้นเท่านั้น อ้อ นี่เป็นทางไปของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์อย่างนี้หรือ ใจก็หยุดอยู่กลาง ดวงทีเดียว ใจหยุดอยู่กลางนั้น พอถูกส่วนเข้าเท่านั้นแหละ ผุดขึ้นอีกดวงหนึ่ง พอผุดขึ้นอีกดวงหนึ่งก็ โผล่สอง นี่อริยมรรค ทางไปของพระพุทธเจ้าของพระอรหันต์อย่างนี้เอง

เห็นดวงศีลเท่าดวงจันทรดวงอาทิตย์เท่ากัน ดวงก่อนเห็นดวงธรรมานุปัสสนาสติปัญญาฐานดวงหนึ่ง กลางดวงธรรมานุปัสสนาสติปัญญาฐานนั้นแหละเห็นดวงศีล

หยุดอยู่กลางดวงศีล พอถูกส่วนเข้า เห็นอีกดวงหนึ่ง เรียกว่า ดวงสมาธิ

หยุดอยู่กลางดวงสมาธินั้น พอถูกส่วนเข้า ก็ผุดขึ้นอีกดวงหนึ่ง เรียกว่า ดวงปัญญา

หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า ก็ผุดขึ้นอีกดวงหนึ่ง เรียกว่า ดวงวิมุตติ

หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า ผุดขึ้นอีกดวงหนึ่งเรียกว่า ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

หยุดอยู่กลาง ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ พอถูกส่วนเข้า เห็นกายตัวเอง ที่ไปเกิดมาเกิด ที่นอนฝันออกไป เห็นชัดทีเดียว นี่ทางไปของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์เป็นอย่างนี้

อย่างนี้เคยแสดงให้เห็นฟังแล้วนะ ทางนี้ทางปฏิบัตินะ ไม่ใช่ทางปริยัตินะ เป็นทางลึกซึ้งนัก

เมื่อเข้าใจชัดเช่นนั้น จะพึงรู้ต่อข้อปฏิบัติว่า ธมฺมานุธมฺมปฏิปฺปโน ปฏิบัติธรรมสมควรแก่กรรมนี้ นี้สมควรตลอด จะชี้แจงแสดงให้เห็นตลอดยิ่งขึ้นไปกว่านี้ ให้อ่านเป็นลำดับไปนะ เวลาของท่านทั้งหลาย ไม่พอ จะมีโอกาสที่จะฟังต่อไป

เพราะฉะนั้นการที่อยากฟังในเรื่องผ้าป่าอีก ในเรื่องถวายไตรจีวรอีก ในเรื่องบำเพ็ญกองการกุศลอีก ตามบาลีได้ยกขึ้นไว้ในเบื้องต้น

อปฺปมาโท อมตํ ปทํ ปมาโท มจฺจุโน ปทํ

อปฺปมตฺตา น มียนฺติ เย ปมตฺตา ยถา มตา

เอตํ วิเสสโต ญตฺวา อปฺปมาทมฺหิ ปญฺชิตา

นี่อีกลึกซึ้งนัก ธรรมวินัยของพระศาสดาพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลก ตรัสเทศนาโปรดพุทธเวไนยนาน ถึง ๔๕ ปี ใน ๔๕ ปี ตรัสเทศนาไว้ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นดี

ย่อกลงไปเป็นพระวินัยปิฎก ๒๑,๐๐๐ พระธรรมชั้นดี

ย่อกลงเป็นพระสุตตันตปิฎก ๒๑,๐๐๐ พระธรรมชั้นดี

ย่อกลงเป็นพระปรมาัตถปิฎก ๔๒,๐๐๐ พระธรรมชั้นดี

รวมเป็น ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นดี ใน ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นดีนี้แหละ มีความไม่ประมาทเป็นยอด ไม่ประมาทอันเดียวเท่านั้นแหละ

ไม่ประมาทในอะไร ถ้ารวมเข้าก็ ไม่ประมาทในศีล

นี่ศีลรู้ หรือศีลเห็น หรือศีลหยุด อะไรก็ตามใจเถอะ ไม่ประมาทในศีลนั้นแหละ

แล้วก็ไม่ประมาทในสมาธินั้นแหละ

ไม่ประมาทในปัญญานั้นแหละ

ไม่ประมาทนั้นเป็นอย่างไรละ

อยู่กับศีลเสมอ ไม่พั้งเปลอกาย วาจา ใจ อยู่กับศีลเสมอไม่พั้งเปลอ ตลอดจนกระทั่ง เห็นดวงศีล
เมื่อหยุดอยู่กลางดวงศีลนี้ อย่างชนิดนี้ เรียกว่า อปุปมาโท อมตํ ปทํ นี้แหละจะไปนิพพาน ต้องไป
อย่างนี้แน่นอน ต้องไปอย่างนี้ ไม่ให้คลาดเคลื่อนนะ นี้จะไปนิพพานกันละ

ถ้าจะแสดงขยายเวลาให้มากไปกว่านี้อีกชนิดหนึ่ง ถึงนิพพานทีเดียวนะ ไปนิพพานต้องไปทำนี่นะ
เมื่อรู้จักหลักอันความไม่ประมาท

ไม่ประมาทในศีล ตลอดจนกระทั่งเห็นศีล

ไม่ประมาทในศีลรู้

ไม่ประมาทในศีลจำ

ไม่ประมาทศีลเห็น เห็นก็ไม่ประมาท เห็นอยู่รำไป ไม่เปลอกันละ

นี้เรียกว่า อปุปมาโท อมตํ ปทํ ละ เห็นหนทางของพระนิพพานจริงๆ เป็นเนื้อความไปนิพพานจริงๆ
นั่น ไปอย่างไร

เมื่อไม่ประมาทในศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะแล้ว จะบรรลุเป็นลำดับขึ้นไป ไปถึง
นิพพานทีเดียวนะ

อปุปมาโท อมตํ ปทํ ความไม่ประมาทเป็นหนทางไม่ตายนี้ ไม่ตายนั้นเป็นอย่างไร ไหนที่จะไม่ตาย
ก็ต้องเป็นขั้นๆ ขึ้นไป

พหุหมคกายมนุษย์ ไปถึงกายมนุษย์ละเอียด

พหุสุดกายมนุษย์ละเอียด ในกลางกายมนุษย์ละเอียด มีกายทิพย์

ในกลางกายทิพย์ มีกายทิพย์ละเอียด

ในกลางกายทิพย์ละเอียด มีกายรูปพรหม

ในกลางกายรูปพรหม มีกายรูปพรหมละเอียด

ในกลางกายรูปพรหมละเอียด มีกายอรุปรหม

ในกลางกายอรุปรหม มีกายอรุปรหมละเอียด

๘ กายมีอยู่ในภพทั้งนั้น นี้อยู่ในภพทั้งนั้น ยังไปนิพพานไม่ได้

เข้าไปในกลางกายละเอียด ของกายละเอียดของกายอรุปรหมอีก เข้าไปถึงกลางกายอรุปรหม

ละเอียด มีกายธรรมเท่านั้น

พอถึงกายธรรมเท่านั้น รูปพระพุทธรูปปฏิมากร เกตุดอกบัวตูม บริสุทธิไสเป็นกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า
กายที่ ๙ ของตัวเอง

มีทุกคน ชายก็มี หญิงก็มี เหมือนกันทุกคน แบบเดียวกัน

ไปถึงกายนั้นนะ เป็นตัวอมตะทีเดียว อปุปมาโท อมตํ ปทํ ที่เดียว เห็นนิพพานได้ที่เดียว ไม่ใช่กาย
เดียวกัน

กายธรรม กายธรรมละเอียด

กายธรรมโสดา กายธรรมโสดาละเอียด

กายสกทาคา สกทาคาละเอียด

กายธรรมอนาคา อนาคาละเอียด

กายธรรมอรหัต กายธรรมอรหัตละเอียด

ไปนิพพานได้เหมือนกันทุกกาย นี่ไปนิพพานได้อย่างนี้

เช่นนั้นเรียกว่า อปุปมาโท อมตํ ปทํ ความไม่ประมาทเป็นหนทางไม่ตายนั้นแหละ

กายธรรมนั้นแหละไม่ตาย ไปนิพพานได้ที่เดียว

นี่ อปุปมาโท อมตํ ปทํ ปมาโท มจฺจุโน ปทํ

ความประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย เป็นหนทางตายไม่เข้าถึงกายธรรมนั้นชิต

ถ้าถึงแต่เพียงกายมนุษย์ก็ตาย ไม่ช้าเท่าไรก็ตาย อายุของมนุษย์เวลานั้น อายุขัยมันก็ร้อยปีเท่านั้น

๗๕ ปีเศษๆ เท่านั้น ถึงกำหนดมันก็ตาย

เขาเผากันออกกลุ่มนั้นอย่างไรเล่า ต้นตระกูลหนึ่งจะเหลือสักคนเดียวไม่มี คนเดียวไม่เหลือเลย ตาย

หมด อายุ ๑๕๐ ไม่มีเลยสักคนเดียว ตายหมด ตายเกลี้ยง นี่แน่มันตายจริงอย่างนี้

เพราะอะไรเล่า เพราะประมาทนั้นชิต ความประมาทเลินเล่อเปลอตัวนั้นชิต จึงได้ตาย ปมาโท มจฺจุโน

ปทํ นี่ตายก็มัจจุ ก็ตัวตายละ ความประมาทนะมีมากนัก ไม่ใช่พอดีพอร้าย

ถ้าว่าประมาทแล้วตาย ประมาทในอะไร

มนุษย์ประมาทในอะไร เพลินในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส นะชิต นั้นแหละประมาทละ เลินเล่อ เปลอ

ตัวเข้าใจว่าเป็นของจริง เป็นของหลอกของลวงทั้งนั้น

เราเข้าใจว่าเป็นสุข

เป็นทุกข์แท้ๆ เข้าใจว่าสุขอย่างไรนะ

ถ้าว่า ทุกข์แท้ๆ เขาก็ทิ้งกันหมดนะชิต นี่ตั้งบ้านกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน เป็นสุข เป็นทุกข์อย่างไรละ มันก็

เป็นสุขแท้ๆ นี่ละสุขแท้ๆ ก็หนีไปอีก

นี่กิเลสหนา ปัญญาหายบ่นะ

กิเลสบาง ปัญญาละเอียดละก็ เห็นว่าเป็นทุกข์จริงๆ ละ

ทุกข์อย่างไรละ เห็นร้องไห้ ร้องครางไปตามๆ กันทีเดียวละ ก็ไม่ใช่ทุกข์หรือนั้นนะ ร้องไห้ร้องครวญ

ไปตามๆ กัน

ไปชิต บ้านหนึ่งหมู่หนึ่งเอามารวมกันเข้าชิต บ่นเรื่องสุขกันมากไหมละ ทุกข์กันทั้งนั้น ที่ไหนไม่มีสุขเลย

ทุกข์ทั้งนั้นนั่นแหละ

ทุกข์ด้วยอะไร?

ทุกข์ด้วยมันไม่เที่ยง มีแล้วหามีจริงไม่ เกิดแล้วดับไป นี่มันทุกข์อย่างนี้นะ ทุกข์ด้วยไม่เที่ยง

สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์

สิ่งใดไม่เที่ยง เป็นทุกข์ สิ่งนั้นจะเป็นของเราหรือ เรียกไม่ได้ หายไปหมด แปรไปหมด

มันจริงอย่างนี้นะ มันไม่เที่ยง

กายมนุษย์ตายแล้วก็ออกเป็นกายมนุษย์ละเอียดต่อไปอีก เหมือนกัน แต่ว่าตายช้าลงไปหน่อย ไปถึงกายทิพย์ละ ในชั้นจาตุมหาราช ดาวดึงส์ ยามา ดุสิต นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัตดี ก็ตายอีก เหมือนกัน

หากไปถึงกายรูปพรหมเป็นโงละ ก็ตายอีกเหมือนกัน

กายรูปพรหมละเอียด ก็ตายอีกเหมือนกัน

กายอรุปรหม กายอรุปรหมละเอียด ทั้ง ๘ กายที่เดียวละ กายที่ ๘ ที่เดียว ตายอีกเหมือนกัน

กายอรุปรหมอย่างที่สุด อย่างน้อยที่สุด ก็ ๘๔,๐๐๐ มหากัลป์ ไปอยู่ในเนวสัญญานาสนัญญาตนะ ๘๔,๐๐๐ มหากัลป์ ก็ต้องกลับมาเกิดอีก แล้วก็ไปตาย ไปเกิด อยู่อย่างนี้แหละ ไม่มีที่สุดที่แล้ว

นี่พวกเหล่านี้ประมาท ประมาทอย่างไร ในมนุษย์ก็ประมาทในเรื่องเบญจพิธกามคุณ ทั้ง ๕

ธรรม ๕ ประการที่ทำให้สัตว์เนิ่นช้า รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส

๕ อย่างนี้แหละ หลอกหลวงสัตว์โลกให้ลุ่มหลง กลับหน้า กลับหลัง ไม่รู้จักพอ ไม่รู้จักแม่ ไม่รู้จักบิดา มารดา ไม่รู้จักพระรู้จักเณร ไม่รู้จักทั้งนั้น

ไ้รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส มาปลุกปั่นใจ มัวเมาอยู่ในความยินดีความประมาทเหล่านั้น

ท่านยืนยันว่า ปปญจกิริตา หมูสัตว์เนิ่นช้าด้วยปัญญาธรรมทั้ง ๕

ยินดีในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ของที่หลอกหลวงหลอนๆ เหล่านี้แหละ นี้เรียกว่ากามภพ

รูปภพ ก็อีกเหมือนกันนั่นแหละ ยินดีในรูปฉาน ถอนจากรูปฉานไม่ได้ ตกปลักรูปฉาน ปฐมฉาน ทุตติฉาน ตติยฉาน จตุตถฉาน ถอนไม่ออก ติดอยู่ในรูปฉานนั้น

แต่กายทำลายขันธ ไปเกิดเป็นพรหม ก็ยินดีของความปรารถนาของความอยากในปฐมฉาน ทุตติ ฉาน ตติยฉาน จตุตถฉาน ก็ได้ชื่อว่าประมาท ตายอีกเหมือนกัน ไม่รอด

แม้ไปเกิดในอรุปรหม อากาสนัญญาตนะ วิญญานัญญาตนะ อากิญจัญญาตนะ เนวสัญญานา สัญญาตนะ ถอนใจไม่ออกจากอรุปรหมอีกเหมือนกัน

เมื่อแตกกายทำลายขันธ ไม่พ้นจากความตายอีก นี้ก็ได้ชื่อว่าเอาตัวรอดไม่ได้ ออกจากภพไม่ได้

นี่ ปมาโท มจฺจุโน ปทํ เป็นหนทางตายอย่างนี้

เมื่อรู้สึกว่าเป็นหนทางตายอย่างนี้แล้ว เมื่อรู้จักแน่ รู้จักแน่นแพ้นเช่นนี้แล้ว ก็กลับความเห็นความจำ ความคิด ความรู้ เสียใหม่ ว่าจะเอาอย่างไรกัน

ตั้งแต่เกิดมาจนบัดนี้ได้อะไรบ้าง

มีอะไรบ้างในตัวเอง มีไหม

ถ้าไม่มีไม่เห็น ต้องอุตสาหพยายามให้มีให้เห็น ให้เห็นปรากฏ

เหมือนเจ้าภาพวันนี้ ที่มาบริจาคทานเช่นนี้นะเรียกว่า อปฺปมาโท อมตํ ปทํ ความไม่ประมาทเป็น

หนทางไม่ตายละ

มาบริจาคทานนะ เรามาสะกั้วลหว่างโย น้อยใหญ่ พัสตุ วัตตุกาม สละบริจาคความตระหนี่เหนียวแน่นในใจออก บริจาคทาน นำไทยธรรมวัตตุมาบริจาคแก่พระภิกษุ สามเณรในพระอารามวัดปากน้ำ คือ มาทอดผ้าป่า

การทอดผ้าป่านี้เป็นประเพณีของพระพุทธศาสนา

พระบรมศาสดาเมื่อมีพระชนม์อยู่ พระองค์เองกำลังมีพระชนม์อยู่นั้น มีพระอนุรุทธเถระเจ้า มากราบลาพระองค์ เมื่อออกพรรษาแล้วจะไปแสวงหาผ้าบังสุกุล

พระองค์ก็ทรงอนุญาตแก่พระอนุรุทธ พระอนุรุทธลาไปแสวงหาผ้าบังสุกุล นางเทพธิดาอยู่ในดาวดึงส์ เทวโลก เห็นด้วยทิพยเนตร เห็นด้วยตาทิพย์ว่า พระอนุรุทธเถระเจ้าแสวงหาผ้าบังสุกุล

เราเคยเป็นปุราณทูตียกาเคยเป็นภรรยาพระอนุรุทธอยู่แต่ ชาติก่อนโน้น เราสมควรจะสงเคราะห์อนุเคราะห์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าหรือไม่ ส่องทิพยเนตรก็เห็นชัดว่าสมควรจะสงเคราะห์ แล้วก็ไปหยิบเอาผ้าทิพย์ที่มีเนื้อละเอียด เป็นผ้าทิพย์ที่สมควรแก่มนุษย์จะใช้ได้ หยิบเอาผ้าผืนใหญ่ที่จะเอามาทำเป็นไตรจีวรได้ เป็นสังฆาฏิกี้ได้ ทำเป็นจีวรได้ ทำเป็นสบงก็ได้ตามความปรารถนา เอามาสงเคราะห์อนุเคราะห์พระอนุรุทธ

เอามาคล้องไว้ที่คาคบในป่าทึบ แล้วแสดงเทวฤทธิ์เบิกหนทางให้เป็นช่องไป เหมือนทางเกวียนเป็นช่องเดินเข้าไปได้ ในที่สุดคาคบประคูด มีผ้าขาวผืนหนึ่งคล้องไว้แขวนไว้แล้ว ก็หนทางที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะแสวงหาผ้าไตรจีวรนะ นีก็มานี้ถึงว่าจำเพาะจะเดินไปทางนั้น

เพราะอะไร พระอรหันต์ ถ้าท่านจะต้องการอะไรจริงละก็ ท่านมีญาณ ท่านมองดูด้วยญาณ ท่านก็เห็นช่องว่างว่าท่านจะไปที่ไหน เห็นได้หมด เห็นปรากฏเขียว ผ้าบังสุกุลจะไปตกเรือเสียหายอยู่ที่ไหนๆ มันจะเป็นอะไรท่านเห็นหมดนะ แต่ในเรื่องนี้ทางศาสนาก็มี ที่พูดกันก็มี ที่เห็นๆ อยู่อย่างนี้ก็มี ท่านคงจะมีนัยรู้ อยู่ ท่านจึงเดินไปถูก แต่ว่าในตำนานเขาว่าเป็นช่องไว้ เบิกหนทางไว้ให้เป็นช่องเข้าไป พอพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเดินไปได้ พระอนุรุทธลงทางนั้นแล้ว ก็เดินไป เดินไปตามทางที่เขาทำไว้เป็นช่องนั้น พอไปสุดช่องนั้น ก็ไปเห็นชายผ้าที่คาคบต้นประคูด

เอ๊ะ นี้ใครมาคล้องไว้นี้ ใหมเอี่ยมเขียว ของใครก็ไมรู้ ก็นึกแต่ในใจว่าของมีเจ้าของ หรือไม่มีเจ้าของ เอ้า ก็ไปมองๆ ดูมองๆ ดูแล้วก็ดูรอบๆ ต้นไม้ ก็ไม่เห็นมีเจ้าของที่ไหน ให้กระแอมกระโไก็ไม่มี เจ้าของที่ไหนมาปรากฏ เห็นจะไม่มีเจ้าของแน่ละนะ คิดแต่ในใจว่า

เปล่งวาจาว่า อิมั วตุถั ปัสสุกุลจีวร มยุหุ ปาปุกาติ ว่า ผ้าอันนี้หาเจ้าของไม่มีเลย เป็นผ้าที่แปดเปื้อนอยู่ด้วย อ้ายที่ฝนตกถูกมันโคลม้นดำๆ แปดเปื้อนเก่าโคลอยู่อย่างนี้ เป็นของไม่สะอาด ของไม่สะอาด

มาแปดเปื้อนกับของไม่สะอาด เรียกว่า ปัสกุลจิวร์ มยุห์ ปาปุนาติ ถึงแก่เราเป็นของเรา บัดนี้แล้ว ไม่มีเจ้าของแล้ว เป็นของเราแน่

พอนึกเช่นนั้นก็เอื้อมมือไปจับผ้า แล้วว่า อิมิ วตุถ์ ปัสกุลจิวร์ มยุห์ ปาปุนาติ อย่างนี้แหละ

เหมือนพระภิกษุไปซักผ้าปาซักอย่างนี้แหละ แบบเดียวกันนี้แหละ แบบเดียวกันอย่างนี้แหละ ต้องพิจารณาว่าผ้าปานี้เขาทอดธุระ เขาทิ้งแล้ว ไม่มีเจ้าของแล้ว ปล่อยธุระกันแล้ว ก็เปล่งอุทานวาจาตั้งนั้นว่า

ผ้านี้ อิมิ วตุถ์ ผ้านี้ อสุสามิกิ เขาทอดธุระหมดแล้ว เป็นของเกลือกกลั้วด้วยฝุ่นฝอย อยู่ในที่ไม่สะอาด เอาไปไม่มาลาดไว้ เอาไปคล้องไว้ที่คาคบไม้ เป็นของไม่สะอาด มยุห์ ปาปุนาติ ถึงแล้วแก่เรา นี้ผ้าผืนเดียว

ถ้าผ้าหลายผืนต้องใช้ อิมานิ วตุถานิ อสุสามิกานิ ปัสกุลจิวร์ มยุห์ ปาปุนาติ กิริยาก็ต้องเป็นพหุพจน์

ถ้าว่าประธานเป็นพหุพจน์แล้วก็ กิริยาก็ต้องเป็นพหุพจน์

ถ้าว่าประธานเป็นเอกพจน์ กิริยาจะต้องเป็นเอกพจน์ด้วย

นี่ภาษาเรียนเขา ภาษาเรียนบาลีเขา เอกพจน์นะ แปลว่า ของสิ่งเดียว เป็นเอกพจน์แปลว่าของสิ่งเดียว ถ้าพหุพจน์ของหลายสิ่ง ผ้าก็มีผ้าหลายผืน ให้เปล่งวาจาอย่างนี้

อิมานิ วตุถานิ อสุสามิกานิ ปัสกุล จิวร์ มยุห์ ปาปุนนติ

พิจารณาแบบเดียวกัน แล้วก็ไปหยิบเอาผ้านั้นมา

พระอนุรุทธพอดำผ้ามาแล้ว ท่านก็นำเอาผ้านั้นถวายพระบรมศาสดา

พระองค์ทรงรับสั่งว่า ผ้านี้กรานเป็นกฐินได้ ซักผ้าป่ามาเดี๋ยวนั้นแหละ

พระองค์ทรงรับสั่งว่ากรานเป็นกฐินได้ ก็ออกพรรษาไป ก็เลยเอาผ้านั้นกรานเป็นกฐินซะ เขาจึงว่าผ้าเป็นต้นกฐิน นี่เพราะย้ายตัวเดิมมันได้มาจากผ้าป่ามาถวายพระบรมศาสดา พระองค์ก็รับสั่งว่ากรานเป็นกฐินได้ เอามากรานเป็นกฐินเสีย ผ้าป่าเป็นต้นกฐิน กฐินนะเป็นผลของผ้าป่า นี่เดิมเป็นมาอย่างนี้ เขาว่าผ้าป่าอาณิสสมากกว่าต้นกฐิน เพราะเป็นต้นกฐิน เขาจะตัดสินว่าอะไรอย่างนี้ ผ้าป่าหรือกฐินก็ตามเถิด

การทอดกฐินจำเพาะมีเวลาน้อยนะ ตั้งแต่ปวารณาพรรษาแล้ว แรมค่ำ ๑ เดือน ๑๑ ตั้งแต่วันนั้นไปทีเดียว ถึงกลางเดือน ๑๒ พอดำอรุณวันที่ ๑๕ ก็หมดกันเชียว ๓๐ วัน ไม่ถึง ๓๐ วัน กลางเดือน ๑๒ ๒๙ วัน ขาดวันหนึ่งเดือน ๑๑ เดือน ขาดวันพระวัน ๑๔ คำนี ไม่ใช่ ๑๕ คำ ๒๙ วันนะเป็นเขตของกฐิน กฐินนะมีเขต

เมื่อทอดกฐินแล้ว ผ้าป่านั้นเป็นกรรมสิทธิ์ เป็นของพระอนุรุทธ เมื่อเป็นของพระอนุรุทธ พระอนุรุทธ สละขาดจากใจของพระอนุรุทธ ถวายพระบรมศาสดา

เมื่อถวายพระบรมศาสดาแล้ว ก็เป็นของพระบรมศาสดา เป็นของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงรับสั่งว่า กรานกฐินได้

พระองค์เองเป็นผู้ทอดก่อนใคร เป็นผู้เริ่มต้นทอดกฐินก่อนทีเดียว นั่นได้ชื่อว่า พระศาสดาทอดกฐินแล้ว ก็กรานเป็นกฐินขึ้น

พระองค์ทรงวางตำรับตำราในเรื่องกฐิน

ภิกษุ หรือเจ้าอาวาส หรือว่าภิกษุองค์หนึ่งของวัด ได้อนุโมทนา กฐินแล้ว พ้นจากอาบัติโทษ ทั้ง ๕ สิกขาบท ทั้งห้าสิกขาบทที่กล่าวถึงการพ้นจากอาบัติ โทษ ๕ สิกขาบทนะอย่างไร?

อนามนตุจโร ถ้าว่าภิกษุไม่ได้อนุโมทนา กฐิน เวลาวิกาลออกจากวัดต้องบอกลาภิกษุมิในวัดก่อน ถ้าไม่ลาก่อนต้องอาบัติโทษ

ต้องลาก่อน ไม่ลาไม่ได้ ถ้าอนุโมทนา กฐินแล้ว ไม่ต้องบอกลา ก็ไปได้ คุ่มอาบัติสิกขาบทนี้ได้ คณะภิกษุ ภิกษุฉนคณะภิกษุไม่ได้ ต้องอาบัติ เมื่ออนุโมทนา กฐินแล้ว กรานกฐินแล้ว ฉนคณะภิกษุ ได้ ไม่เป็นอาบัติ สองสิกขาบท บทแรก

ติจิวรวิปวาโส อยู่ปราศจากไตรจิวรไม่ได้ อนุโมทนา กฐินแล้ว กรานกฐินแล้ว จึงจากไตรจิวรได้

อติเรกจิวร ได้ อติเรกจิวรมา พันทุทธิฐานไม่ได้ ต้องอาบัติ ล่วง ๑๐ วัน เป็นอาบัติ อนุโมทนา กฐินแล้ว กรานกฐินแล้ว ไม่ต้องอาบัติ

อยู่ปราศจากไตรจิวรผืนใดผืนหนึ่งได้ อติเรกลาภ ลาก สงฆิกลาภ สังฆิกลาภ ใดๆ เกิดขึ้นอาวาสนั้น ภิกษุได้อนุโมทนา กฐินแล้ว ก็ได้ส่วนแบ่งเต็มที่ ได้ส่วนแบ่งเต็มส่วน ไม่ได้อนุโมทนา กฐินแล้ว กรานกฐินไม่ได้เลย

๕ สิกขาบทนี้พ้นอาบัติได้ ส่วนถวายเป็นสงฆ์ เช่น ถวายเป็นกฐินนะ คุ่ม อาบัติภิกษุได้ทั้งวัด ก็ร้อยก็ ร้อยคุ่มได้หมด นี่เป็นอาานิสงส์พิเศษออกไปอีก

ถ้าว่าผ้าถวายเป็นสงฆ์ผ้าป่า ก็เป็นสังฆทาน กฐินก็เป็นสังฆทานเหมือนกัน แบบเดียวกัน ไม่มากนักน้อยกว่ากัน เพราะต้องมีอาานิสงส์พิเศษมากกว่านี้

ถ้าผ้าจะเป็นต้นกฐินๆ จะเป็นต้นผ้าป่านะ อันนั้นแล้วแต่เรื่องเถอะ เอา กฐินเป็นต้นผ้าป่าบ้างก็ได้ พอได้ผ้า กฐินแล้ว สมควรที่ได้มาแล้ว ก็ไปทอดผ้าป่าได้ แบบเดียวกัน ได้ผ้าป่ามาแล้ว เราจะมากราน เป็นกฐินบ้างก็ได้เหมือนกัน ไม่ขาดตกบกพร่อง เป็นสังฆทานเหมือนกัน

แต่ว่าการทอดกฐินนั้น มีอาานิสงส์มากกว่าการทอดผ้าป่า จะคุ่มอาบัติของภิกษุได้ ๕ สิกขาบท

พระจอมไตรทรงทราบพระอัธยาศัย เรียกพระอานนท์ให้เอาบาตรมาเหยียง บาดรขึ้นไปในอากาศ
และรับสั่งภิกษ